

Arrest

nr. 258 211 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 juni 2018 België binnen met een identiteitskaart en verzoeken op 13 juli 2018 om internationale bescherming. Op 8 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 8 februari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Op 17 februari 2021 dienen verzoekende partijen een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 april 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een

beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 26 maart 1982 in San Juan de Colon, in de staat Tachira. U woonde de laatste vijf jaar voor uw vertrek in San Cristobal. Uw familie is vermogend daar ze verschillende eigendommen en bedrijven bezitten in Venezuela. U bent sinds 2008 gehuwd met echtgenoot J. A. H. M. (...).

U werkte vanaf 2006 tot recent voor uw vertrek als architecte in loondienst. U begon in 2012 te werken voor de loterij van de staat Tachira. In 2016 nam u zelf ontslag omdat u niet wenste deel te nemen aan de politieke manifestaties die onder meer door de chavistische gouverneur werden opgelegd. U nam erg discreet ontslag en zei dat u omwille van persoonlijke redenen uw werk bij de loterij verliet.

U en uw echtgenoot waren gestart met de uitbouw van een eigen waterbottelarij op een stuk grond in Colon te San Miguel dat jullie kochten van uw vader. Op 12 mei 2018 trok uw echtgenoot alleen naar de bouwsite van de bottelarij om de werken te inspecteren toen hij plots benaderd werd door twee mannen op een motorfiets. Ze wilden dat uw echtgenoot 4.000 dollar per maand aan hen zou betalen. Meer informatie gaven ze niet aan uw echtgenoot. Hierna keerde uw echtgenoot meteen terug naar het huis van uw moeder waar u zich bevond en vertelde hij u wat er net was gebeurd. Jullie besloten om terug te keren naar jullie huis in San Cristobal. Uit vrees voor wat er in San Miguel was gebeurd, lieten jullie gedurende drie dagen jullie dochter niet naar school gaan en bleef u met uw gezin binnen zonder de straat op te gaan. Het college waar uw dochter schoolliep contacteerde u met de vraag waarom uw dochter niet naar school kwam. Vanaf die donderdag ging uw dochter weer naar school. Het eerstvolgende weekend gingen jullie weer naar San Miguel. U ging weer aan de slag om het huis van uw moeder daar in te richten en uw echtgenoot trok opnieuw naar de bouwsite van jullie project. Het was ochtend en al snel kwamen dezelfde twee personen uw echtgenoot vragen naar het geld. Uw echtgenoot zijn antwoord, namelijk dat hij het geld nog niet bij elkaar had kunnen krijgen, zinde de twee mannen duidelijk niet. Ze vertelden uw echtgenoot immers dat ze u en jullie dochter zouden verkrachten en ombrengen indien hij niet zou betalen. Uw echtgenoot keerde hierop snel terug naar het huis van uw moeder en sommeerde u om te vertrekken. Uw echtgenoot overlegde met u en jullie besloten om Venezuela te verlaten. U verliet Venezuela op 23 juni 2018 samen met uw echtgenoot en dochter. Jullie gingen eerst naar Colombia, vanwaar jullie per vliegtuig verder reisden via Panama naar Nederland waar jullie op 25 juni 2018 aankwamen. U nam met uw gezin dezelfde dag de trein naar België en diende hier in België op 13 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreesde in geval van terugkeer naar Venezuela vermoord of verder afgeperst te kunnen worden. Bovendien vreesde u ook de algemene onveiligheid en het gebrek aan medicatie in Venezuela.

Naast de persoonlijke afpersingen wees u ook op de profielen van uw broers M. (...) en C. (...). Uw broer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens wisten u te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. U vermoedt dat hij ook afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht. Uw broer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Capriles Radonski. Uw broer C. (...) verblijft intussen in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan uw vertrek uit Venezuela.

Na uw vertrek kende uw vader en uw familie nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van uw familie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook uw moeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met uw zus. U heeft nog een neef (L. C. R. (...)) met een boerderij in Barinas die door de ELN (Colombiaanse paramilitairen) wordt afgeperst omdat hij inkomsten heeft.

Na uw vertrek werd uw vader die op dat moment in Merida verbleef, benaderd en bedreigd om geld te betalen omdat hij aanwezig was op een mars van Juan Guaido. Hij werd ook nog door twee mannen op een motor overvallen in de stad Merida waarbij hij gewond raakte. Ze openden de bestelwagen van uw

vader en stalen zijn persoonlijke documenten. Dit incident gebeurde tegenover het politiekantoor van de stad en waarbij de politie geen enkele hulp bood ondanks de aanklacht van uw vader.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u voor: documenten van uw werk; bouwplannen van jullie bottelarij; foto's van de bouw van jullie bottelarij; de overlijdensakte van uw broer M. (...); een foto van uw overleden broer; een foto van uw vader die gewond is; een foto van M. (...) tijdens de campagne voor Capriles; twee persartikels m.b.t. brand politiekantoor; een brief over de ontvoering van een neef van u in 2002; een persartikel over de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia); foto's van uw broer C. (...) tijdens politieke activiteiten; een tv-still van uw broer C. (...); identificatie C. (...) als oppositielid via sociale media; familiefoto's van u en uw echtgenoot met C. (...); een attest van uw psychotherapeutische begeleiding in België; een geboortecertificaat van uw dochter; uw migratiekaart naar Colombia; de rijbewijzen van u en uw echtgenoot; de medische kaart van u en uw echtgenoot; reisdocumenten van Venezuela naar Europa (vlucht en trein); documenten m.b.t. de opstart van jullie bottelarij; twee foto's over de inval van het leger op uw familiebedrijf; een foto van een tankwagen PDV; de paspoorten van u, uw echtgenoot en uw dochter; twee foto's van een wagen (Ford Fiesta); het paspoort van uw vader (C. E. R. E. (...)); een rapport van Observatorio Venezolano de Violencia: Informe Anual 2018; bewijzen van datum foto inval leger op familiebedrijf en foto bottelarij (genomen door uw vader); een tweede attest van uw psychotherapeutische begeleiding in België; een afschrift van een banktransactie; een Whatsapp bericht waarin uw vader de nummers doorstuurt van de afpersers van uw neef; Instagramberichten i.v.m. afpersingen in het dorp en de regio; bijkomende verklaringen d.d. 9 mei 2019; bijkomende verklaringen d.d. 7 oktober 2019; een akte van inbeschuldigingstelling Rekenhof Tachira d.d. 14 mei 2019 en bijkomende verklaringen d.d. 4 en 14 december 2018.

In het kader van uw eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 10 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw verzoekmotieven geen geloof kon worden gehecht. De algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte bovendien niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 8 februari 2021 (Arrest nr. 248.791). U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 17 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenoot diende op die dag een tweede verzoek in. U herhaalt uw motieven uit uw eerste verzoek, met name uw vrees te worden vervolgd omwille van de politieke activiteiten van uw familieleden zoals uw broer C. (...), uw vrees voor de afpersers in Colon, evenals uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie. U vreest daarnaast nog altijd gearresteerd te zullen worden door de autoriteiten en dat door uw toedoen ook uw echtgenoot en dochter door hen gevisieerd zullen worden. U haalt aan nergens in Venezuela veilig te zullen zijn. U vreest tevens dat uw dochter geen kwalitatief onderwijs in Venezuela zal kunnen genieten en wijst op de humanitaire (gezondheids)crisis in uw land van herkomst. U denkt dat uw broer C. (...) in Colombia is en uw moeder, haar echtgenoot en uw zus verblijven in de Verenigde Staten. Ter ondersteuning van jullie tweede verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: een aanhoudingsbevel van de CICPC tegen u (d.d. 07/07/2020); twee artikels en een rapport van HRC inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela; een usb-stick met foto's betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela, foto's van u en uw broer C. (...), foto's van protesten en een kieslijst waarop uw broer C. (...) staat. Verder staan er op de substick nog zes links naar internetartikels inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela en de vluchtelingen uit Venezuela. Tot slot bevinden er zich op de usb-stick ook drie video's die het afvoeren door de politie van een overledene tonen, evenals een aanklacht van een vertegenwoordiger inzake de veiligheidssituatie, en een online programma genaamd El Hojila waarin uw broer C. (...) wordt beschuldigd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede verzoek worden vastgesteld dat u, alsook uw echtgenoot, opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste verzoek baseerde, met name uw vrees bij terugkeer afgeperst te zullen worden en uw vrees op vervolging omwille van het politieke profiel van uw broer C. (...) (zie verklaring volgend verzoek R. A. D. M. (...) d.d. 10/03/2021, hierna verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16; zie verklaring volgend verzoek H. M. J. A. (...) d.d. 03/03/2021, hierna verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u en uw echtgenoot aangebrachte asielmotieven. Er werd ook geoordeeld dat, gezien jullie socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwamen voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd deze beslissing en beoordeling door de RvV bevestigd (Arrest nr. 248.791), waartegen jullie geen cassatieberoep aantekenden. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier en dat van uw echtgenoot voorhanden. De verklaringen van u en uw man die jullie naar aanleiding van jullie huidig verzoek om internationale bescherming aanhalen, met name dat jullie nu wel weten wie u en uw man afpersten en dit middels een video willen aantonen en dat jullie nog steeds vervolging vrezen omwille van de politieke activiteiten van C. (...), liggen in het verlengde van het relaas dat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het gegeven dat u en uw echtgenoot naar aanleiding van jullie huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde verklaringen verwijzen en louter bijkomende verklaringen afleggen die in het verlengde liggen daarvan, wijzigen niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en zijn op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Betreffende uw bewering plots wel te weten wie jullie afpersten, met name door zogenaamde 'alcabalas', dient bijkomend te worden opgemerkt dat uw echtgenoot vreemd genoeg enkel in het algemeen spreekt van paramilitairen (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16 & 18; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). Dat jullie geen eenduidige concrete verklaringen afleggen ondermijnt nog maar eens jullie geloofwaardigheid hierover. Deze verklaringen in het kader van jullie huidig verzoek zijn dan ook allerminst in staat een nieuw licht te laten schijnen op de eerdere beoordeling door van het CGVS en de RvV. De algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen komt bovendien opnieuw onder spanning te staan doordat u enerzijds zegt dat uw oom door Guerillos werd tegengehouden en bedreigd toen hij in Colon naar zijn akkers ging (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16), maar dat anderzijds uw echtgenoot meent dat deze oom vermoord werd door de Guerillos.

Betreffende jullie verwijzing naar het politieke profiel van uw broer C. (...) dient er nogmaals te worden gewezen op het feit dat deze verklaringen en de neergelegde documenten inzake de politieke activiteiten en vervolging van uw broer C. (...) (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16; zie administratief dossier) evenmin jullie kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten. Zowel het CGVS als de RvV benadrukten reeds in het

kader van jullie eerste verzoek dat er geen concrete en ernstige aanwijzingen waren dat u en uw echtgenoot persoonlijk werden gevisieerd omwille van diens politieke activiteiten. Bovendien werd vastgesteld dat uw broer, alsook uw ouders en uw zus, Venezuela hadden verlaten én bleek dat jullie in Venezuela niet verbonden waren aan een politieke partij noch hebben deelgenomen aan noemenswaardige activiteiten van de oppositie (zie Arrest 248.791 RvV d.d. 08/02/2021, p.31), hetgeen uw man opnieuw erkent in jullie huidig verzoek (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). De bewering van uw echtgenoot dat u verplicht was van uw vorige werkgever om deel te nemen aan manifestaties, werd eveneens door u reeds aangehaald in het kader van uw eerste verzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS D. (...), d.d. 20/11/2018, p. 11) en werd aldus meegenomen in de negatieve beoordeling van de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek. De verwijzingen van uw echtgenoot naar vrienden van hem hebben geen betrekking op jullie persoonlijke vrees (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). U bevestigt trouwens in uw huidig verzoek dat u denkt dat uw broer C. (...) nog steeds in Colombia is en dat uw moeder, haar echtgenoot en uw zus in de Verenigde Staten verblijven (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 21). Volgens uw man verblijft uw vader dan weer in Cucuta, net over de grens in Colombia (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 18; zie administratief dossier). De verklaringen en neergelegde documenten en video betreffende uw broer kunnen dan ook geen nieuw licht laten schijnen op de beoordeling van het CGVS en de RvV die werd gemaakt in het kader van uw vorig verzoek.

Waar u en uw man zeggen dat de regering en de afpersers uw dochter zullen viseren, haar zullen verkrachten, ontvoeren en vermoorden (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 22; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 22), moet eveneens vastgesteld worden dat dit reeds door jullie werd aangehaald in het kader van jullie eerste verzoek, en aldus werd beoordeeld, derhalve vormt dit evenmin een nieuw element.

Betreffende het aanhoudingsbevel van de CICPC (d.d. 07/07/2020) dat u in het kader van onderhavig verzoek indient, en dat uw echtgenoot linkt aan de activiteit van C. (...) (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16), dient te worden opgemerkt dat het frappant is dat u deze niet neerlegde of zelfs maar vermeldde in het kader van de zitting bij de RvV (d.d. 11 januari 2021; zie administratief dossier). Uw echtgenoot verklaart immers zelf dat uw vader in het bezit was van dit bevel en het jullie opstuurde (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 18). Er kan dan ook worden verwacht dat wanneer u enige ontwikkeling in uw dossier zou vernemen, u alles in het werk zou stellen om de bevoegde (asiel)instanties zo volledig mogelijk in te lichten en documenten ter ondersteuning van uw vluchtrelaas tijdig neerlegt. Dat u dit niet deed, doet twifelen aan de authenticiteit van het aangebrachte stuk. Dat u in het licht van voorgaande nu pas cruciale documenten die rechtstreeks betrekking op u hebben zou neerleggen, is dan ook weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u uw verzoek tracht te staven op basis van valse verklaringen en documenten. Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen die de RvV in haar arrest deed omtrent de onderzoeksakte die u toen neerlegde (Arrest 248.791 d.d. 08/02/2021, p.30):

Nog blijkt uit dit document dat tegen verzoekster verschillende strafzaken lopen, onder meer op beschuldiging van landverraad, en dat zij ervan beschuldigd wordt “de manifestaties van de jaren 2014, 2015, 2016, 2017” te hebben gefinancierd, haar woning te hebben aangeboden aan manifestanten van oppositiepartijen en hen ook logistieke steun te hebben verleend. Geen van deze elementen werd door verzoekster op enig moment tijdens haar gehoren aangehaald. Zelfs indien wordt aangenomen dat het om gefabriceerde aantijgingen gaat vanwege de Venezolaanse autoriteiten, is het niet aannemelijk dat verzoekster hier nooit eerder iets over vernomen zou hebben, te meer gezien er volgens de verklaringen in de onderzoeksakte al sedert ongeveer vijf jaar een onderzoek tegen haar loopt. (...) Nergens uit voormelde onderzoeksakte blijkt overigens dat verzoekster zou worden beschuldigd van landsverraad “concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende”, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld.

Dat u nu in uw huidig verzoek voornoemd bevelschrift plots indient, terwijl het dus al veel eerder en voor de zitting bij de RvV werd uitgegeven, doet vermoeden dat dit document werd aangepast of opgesteld naargelang de pertinente vaststellingen van het CGVS en de RvV. De vaststelling dat u gewoonweg een bijkomend document neerlegt dat volledig in het verlengde ligt van iets dat als ongeloofwaardig werd beschouwd door de RvV, wijzigt niets aan die beoordeling. Bovendien kan benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. Dergelijke documenten zijn derhalve niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aangemeten vrees om te gooien. Inzake uw vrees dat uw dochter geen kwalitatief onderwijs in Venezuela zal kunnen genieten, dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen het onderwijssysteem in België en Venezuela, doch houdt dit

kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk in staat bleek om uw dochter in Venezuela, waar het onderwijs nota bene gratis is, naar een privéschool te sturen (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 22; zie administratief dossier).

Ook wat betreft uw verklaringen dat uw dochter een blindedarmontsteking had en gestorven zou zijn in Venezuela (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 20) dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat er een verschil in kwaliteit kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Venezuela. Ook wat betreft deze medische motieven dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker echter ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt

het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Tijdens jullie eerste verzoek toonden noch u noch uw echtgenoot aan dat jullie bij terugkeer naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. U legt in uw huidig verzoek geen verklaringen af die hier een ander licht op werpen.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld

heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De artikels, het rapport, de foto's en video's die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek hebben allen betrekking op de algemene (veiligheids)situatie en vinden steun in bovenstaande analyse. Deze documenten laten echter na te concretiseren waarom u of uw echtgenoot in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zouden terechtkomen, wat dan ook geen ander beeld brengt op bovenstaande analyse.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat ook het tweede verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot J. A. H. M. (...) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 15 augustus 1983 in Caracas. U woonde sinds 2013 samen met uw echtgenote en dochter in San Cristobal in de staat Tachira. U werkte voor een transportbedrijf en begon samen met uw echtgenote de uitbouw van een eigen waterbottelarij op een stuk grond in Colon te San Miguel dat jullie kochten van uw schoonvader. Op 12 mei 2018 trok u alleen naar de bouwsite van de bottelarij om de werken te inspecteren toen u plots benaderd werd door twee mannen op een motor. Ze identificeerden zich niet en wilden dat u 4.000 dollar per maand aan hen zou betalen. Hierna keerde u meteen terug naar het huis van uw schoonmoeder waar uw echtgenote zich bevond en vertelde wat er net was gebeurd. Jullie besloten om terug te keren naar jullie huis in San Cristobal. Het daaropvolgende weekend trok u opnieuw naar de bottelarij toen dezelfde personen die u een week eerder hadden bedreigd weer naar u toekwamen. Ze vroegen u waar het geld was en u vertelde hen dat u het geld nog niet bijeen kon krijgen. De personen zeiden dat als u hier niet in slaagde ze uw echtgenote en dochter zouden verkrachten en vermoorden. U verliet de bottelarij en ging terug naar het huis van uw schoonmoeder. U vertelde tegen uw familie dat jullie meteen moesten vertrekken want dat jullie bedreigers jullie anders zouden pijn doen. Jullie besloten om Venezuela te verlaten en uw echtgenote koos als bestemming België. U verkocht uw vrachtwagen en auto en kon zo de reis voor uw gezin naar België bekostigen. U verliet Venezuela op 23 juni 2018 samen met uw echtgenote en dochter. Jullie gingen eerst naar Colombia, vanwaar jullie per vliegtuig verder reisden via Panama naar Nederland, waar jullie op 25 juni 2018 aankwamen. U nam met uw gezin dezelfde dag de trein naar België en diende hier in België op 13 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde in geval van terugkeer naar Venezuela dat men uw echtgenote en dochter pijn zullen doen, en dat ze vermoord zullen worden.

Naast de persoonlijke afpersingen wezen u en uw echtgenote ook op de profielen van uw schoonbroers M. (...) en C. (...). Uw schoonbroer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens wisten te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. Jullie vermoeden dat hij ook afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht. Uw schoonbroer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Capriles Radonski. Uw schoonbroer C. (...) is in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan uw vertrek uit Venezuela.

Na uw vertrek kende uw schoonvader en schoonfamilie nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van uw schoonfamilie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook uw schoonmoeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met uw schoonzus.

In het kader van uw eerste verzoek nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 10 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw verzoeksmotieven geen geloof kon worden gehecht. De algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst noopte bovendien niet tot de

toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 8 februari 2021 (Arrest nr. 248.791). U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 17 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenote diende op die dag een tweede verzoek in. U herhaalt uw motieven uit uw eerste verzoek, met name uw vrees te worden vervolgd omwille van de politieke activiteiten van uw schoonbroer C. (...), uw vrees afgeperst te zullen worden in Colon, evenals uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie. U vreest daarnaast nog altijd dat uw echtgenote gearresteerd zal worden door de autoriteiten en dat ook u en jullie dochter geïdende zullen worden. Ter ondersteuning van jullie tweede verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: een aanhoudingsbevel van de CICPC tegen uw echtgenote (d.d. 07/07/2020); twee artikels en een rapport van HRC inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela; een usb-stick met foto's betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela, foto's van uw vrouw en uw schoonbroer C. (...), foto's van protesten en een kieslijst waarop uw schoonbroer C. (...) staat. Verder staan er op de sub-stick nog zes links naar internetartikels inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela en de vluchtelingen uit Venezuela. Tot slot bevinden er zich op de usb-stick ook drie video's die het afvoeren door de politie van een overledene tonen, evenals een aanklacht van een vertegenwoordiger inzake de veiligheidssituatie, en een online programma genaamd El Hojila waarin uw schoonbroer C. (...) wordt beschuldigd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven inzake uw tweede verzoek volledig overeenkomen met diegene die uw partner R. A. D. M. (...) verklaarde. In het kader van haar tweede verzoek werd haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

Na het voorgaande moet ook uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) schenden.

In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen aan dat hen in hoofddorde de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Zij laten over de nieuwe elementen die zij in het kader van hun huidige verzoeken hebben aangebracht vooreerst het volgende gelden:

"1. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar tweede verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neerlegde:

"(...)" (stuk 1, p. 2).

Nochtans werd er op 18.02.2021 door de raadsheer van verzoekende partij per fax een begeleidend schrijven overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter ondersteuning van de indiening van het tweede verzoek om internationale bescherming (stuk 3).

In dit begeleidend schrijven werd er, naast het arrestatiebevel dat werd uitgevaardigd tegen mevrouw R. A. (...), gewag gemaakt van een foto van het huis van verzoekende partij in Venezuela, waarop te zien is hoe een muur van het huis beklad werd door de collectivos en mevrouw R. A. (...) in niet mis te verstane woorden met de dood bedreigd wordt (zie stuk 3).

Voorts werden er foto's toegevoegd die het politiek profiel van mevrouw R. A. D. M. (...) aantonen (zie stuk 3).

Deze zaken worden door verwerende partij op geen enkele wijze aangehaald in de bestreden beslissing, nochtans dient men deze zaken te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk vergroot voor verzoekende partij om voor internationale bescherming in aanmerking te komen.

Het weze duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan door geen rekening te houden met alle relevante elementen aanwezig in het dossier van verzoekende partij en bijgevolg op ongeoorloofde wijze haar beslissing genomen heeft.

Door op geen enkele wijze deze elementen mee in beschouwing te nemen schendt verwerende partij bovendien de op haar rustende motiveringsplicht.

Minstens rechtvaardigt deze tekortkoming de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat het dossier terug kan overgemaakt worden aan verwerende partij om haar de mogelijkheid te geven om op correcte wijze tot een beslissing te komen, rekening houdende met alle pertinente gegevens van de zaak (zie infra).

2. Betreffende het aanhoudingsbevel van de CICPC stelt verwerende partij dat het frappant is dat verzoekende partij dit document niet neerlegde of vermeldde in het kader van de zitting bij Uw Raad en

bijgevolg stelt verwerende partij dat men hierdoor kan twifelen aan de authenticiteit van het aangebrachte document (stuk 1, p. 4).

Verzoekende partij wenst hierbij op te merken dat het aanhoudingsbevel weliswaar werd opgesteld op 07.07.2020, doch zij dit document slechts veel later in haar bezit kreeg. Indien verwerende partij hier vragen over had, had zij verzoekende partij kunnen oproepen voor een gehoor om twijfels hieromtrent weg te nemen, hetgeen zij nagelaten heeft.

Wat er ook van zij, verzoekende partij verkreeg het document niet op tijd om het te kunnen neerleggen in het kader van de zitting bij Uw Raad, die plaatsvond op 11.01.2021. Bijgevolg zag zij zich genoodzaakt dit document neer te leggen in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

Dit kan echter niet volstaan om elke bewijswaarde aan dit document te ontnemen.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het document onderworpen moet worden aan een meer rigoureuus onderzoek, aangezien zij van mening is dat het document wel degelijk aantoonde dat zij voor haar leven moet vrezen in geval van terugkeer naar Venezuela.

3. Voor het overige volhardt verzoekende partij in haar verklaringen aangaande de problemen die zij gekend heeft in Venezuela, met name de problemen met de paramilitairen die haar afpersten, de problemen gelieerd aan het politieke profiel van haar familie, en met name haar broer C. (...), en haar eigen problemen met betrekking tot het aanhoudingsbevel dat tegen haar werd uitgevaardigd.

Verwerende partij heeft niet op afdoende wijze aangetoond dat de neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de situatie van verzoekende partij en de beoordeling van verwerende partij in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, en dit zowel omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet als het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens voeren verzoekende partijen een algemeen en theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Daarna gaan verzoekende partijen in op hun specifieke profiel en de daden van vervolging die zij in verband hiermee in Venezuela stellen te hebben ondergaan.

Zij wijzen er vooreerst op dat hun profiel "als persoon met ruime financiële middelen in Venezuela", dat zij staven aan de hand van de verklaringen die zij aflegden tijdens hun persoonlijke onderhoud in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, vaststaat. Verder voeren zij aan dat verschillende familieleden van verzoekster politiek actief waren en zijn binnen de oppositie in Venezuela en problemen hadden of hebben met de Venezolaanse autoriteiten. Zij lichten dit als volgt toe:

"Haar broer M. E. (...) kwam op 27 juli 2014 om het leven in zijn auto toen hij van een voetbalmatch kwam. De precieze omstandigheden van zijn dood zijn nooit opgehelderd, maar de burens van mevrouw R. A. D. M. (...) wisten haar te vertellen dat hij door de politie werd achtervolgd tot net voor zijn dood. Zij vermoedt dan ook dat hij afgeperst werd door (bendes met banden bij) de politie en daarom werd omgebracht.

Haar broer C. E. (...) was al jaren actief voor de politieke partij Primero Justicia en voerde campagne voor presidentskandidaat Henrique Capriles. Haar broer C. (...) is momenteel in Colombia, maar hij was politiek actief tot aan het vertrek van mevrouw R. A. D. M. (...) uit Venezuela.

Haar vader en haar familie kenden na haar vertrek nog problemen doordat de Venezolaanse overheid de tankvrachtwagens en het bedrijf van haar familie misbruikte om brandstof op illegale wijze naar Colombia te vervoeren. Ook haar moeder werd afgeperst en ze vertrok naar de VS samen met haar zus. Na haar vertrek werd haar vader die op dat moment in Merida verbleef, benaderd en bedreigd om geld te betalen omdat hij aanwezig was op een mars van Juan Guaido. Hij werd ook nog door twee mannen op een motor overvallen in de stad Merida waarbij hij gewond raakte. Ze openden de bestelwagen van haar vader en stalen zijn persoonlijke documenten. Dit incident gebeurde tegenover het politiekantoor van de stad en waarbij de politie geen enkele hulp bood ondanks de aanklacht van haar vader.

Bovenstaande informatie toont duidelijk het politieke profiel aan van de familie van mevrouw R. A. D. M. (...). Meerdere van haar familieleden waren actief binnen of steunden de oppositie tegen het Venezolaanse regime en kenden tevens problemen met dit regime, al dan niet op rechtstreeks wijze of via georganiseerde misdaadgroepen of zogenaamde colectivos die banden hebben met het Venezolaanse regime.

Dit politieke profiel van de familie van mevrouw R. A. D. M. (...) is een cruciaal element in de beoordeling van de vervolgingsfeiten vanwege de criminele bende waarvan verzoekende partij het slachtoffer was, nu uit objectieve informatie (zie infra) blijkt dat dergelijke georganiseerde misdaadgroepen banden hebben met het Venezolaanse regime. Bovendien blijkt uit het vluchtrelaas dat door verzoekende partij naar voren werd gebracht gedurende haar asielprocedure, maar tevens uit de nieuwe elementen die middels dit verzoekschrift worden aangebracht (zie infra punten c en d), dat verzoekende partij eveneens zelf problemen heeft met het Venezolaanse regime en dat de vervolgingsfeiten die zij heeft aangehaald aldus verband houden met zowel haar persoonlijke politieke profiel als dat van haar familie."

Voorts zetten zij het volgende uiteen over de problemen die verzoekster zou kennen ten gevolge van haar werk bij de staatsloterij van Táchira:

"Mevrouw R. A. D. M. (...) kende na haar ontslag bij de staatsloterij van Tachira problemen met haar voormalige werkgever. Er werden tegen haar beschuldigingen geuit, onder meer voor zogenaamde malversaties tijdens de uitoefening van haar functie. Het onderzoek loopt momenteel nog en mevrouw R. A. D. M. (...) vreest aan administratieve sanctie. (CGVS eerste verzoek D. (...) p. 11 en ingediend doe. nr. 33). Deze beschuldigingen aan het adres van mevrouw R. A. D. M. (...) zijn vals en bovendien ingegeven door haar weigering deel te nemen aan de politieke manifestaties ter ondersteuning van het Venezolaanse regime die door de chavistische gouverneur werden opgelegd en zich aldus kritisch uitliet tegenover het regime. Om deze reden nam zij overigens zelf ontslag bij de staatsloterij.

Hoewel mevrouw R. A. D. M. (...), zoals zij zelf overigens heeft verklaard, nooit politiek actief was in de strikte zin van het woord en aldus geen lid was van een oppositiepartij of deelnam aan manifestaties, kende en kent zij wel degelijk problemen met het Venezolaanse regime omwille van het politieke profiel van haar familie en haar werk bij de staatsloterij van Tachira."

In een volgend punt gaan verzoekende partijen in op het politieke profiel van verzoekster, waarover zij het volgende uiteenzetten:

"Op grond van het bovenstaande (zie supra) blijkt dat mevrouw R. A. D. M. (...) wel degelijk een politiek profiel heeft omwille van haar familiegeschiedenis en haar werk en de daaruit voortvloeiende problemen bij de staatsloterij van Tachira. Bovendien heeft zij, ofschoon ze niet zeker wist om welke groep het juist ging, bij wege van haar raadvrouw gedurende het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven dat deze groep gelinkt zou kunnen zijn aan de colectivos en aan de personen die haar vader na haar vertrek fotografeerde aan de bottelarij (CGVS eerste verzoek D. (...) 1, p. 13). Een dergelijke veronderstelling is allerm minst onwaarschijnlijk, nu uit objectieve informatie blijkt dat er wel degelijk banden zijn tussen de georganiseerde misdaadgroepen en het regime in Venezuela (zie infra).

Het politieke profiel van mevrouw R. A. D. M. (...) wordt echter onomstotelijk aangetoond door een nieuw element dat in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming werd aangebracht, met name een aanhoudingsbevel van de CICPC opgesteld op 07.07.2020, waarin zij door de Venezolaanse justitiële autoriteiten wordt beschuldigd van landsverraad omwille van haar financiële en logistieke steun aan manifestaties tegen het regime en concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende.

Het feit dat mevrouw R. A. D. M. (...) beschuldigd wordt van landsverraad en er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, betekent dat haar in geval van terugkeer naar Venezuela mogelijks een strafrechtelijke veroordeling en daaropvolgende gevangenisstraf boven het hoofd hangt."

Onder verwijzing naar informatie over de detentieomstandigheden in de Venezolaanse gevangenissen, waarnaar eveneens verwezen wordt in de COI Focus van 1 juli 2019 waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, betogen verzoekende partijen vervolgens "dat een dergelijke gevangenisstraf in het licht van de dramatische toestand in de Venezolaanse penitentiaire inrichtingen een daad van vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3, § 2, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet die zo ernstig is van aard dat zij een schending vormt van de grondrechten van de mens, met name het artikel 3 van het EVRM".

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de vervolging in Venezuela van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen. Met betrekking tot de vervolging van personen met ruime financiële middelen door gewapende en criminele groepen in Venezuela en de banden tussen deze groepen en het Venezolaanse regime zetten zij het volgende uiteen:

"Uit de objectieve informatie die door verzoekende partij werd neergelegd tijdens haar asielprocedure en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Venezuela en de staat Tachira – waar verzoekende partij woonde – in het bijzonder, geteisterd worden door een zeer hoge graad van

criminaliteit en geweld. Dit geweld wordt in hoofdzaak gepleegd door de zogenaamde 'grupos armadas organizados', maar eveneens door de colectivos en de zogenaamde 'megabandas'. Uit deze informatie blijkt dat deze groepen niet zelden gedoogd of zelfs gesteund worden door het Venezolaanse regime en dat vele van de moorden in de staat Tachira worden gepleegd door politieambtenaren.

Deze informatie wordt bovendien bevestigd door de bronnen waarnaar verwerende partij zelf verwijst in de bestreden beslissing. Uit verscheidene bronnen blijkt immers dat er in Venezuela in het algemeen en in de staat Tachira en het grensgebied met Colombia in het bijzonder sprake is van een uiterst hoog misdaadpeil ten gevolge van de huidige politieke en humanitaire situatie in dit land. Gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen, zoals de 'grupos armadas organizados', de colectivos en de zogenaamde 'megabandas' krijgen vrij spel van de overheid of worden zelfs gesteund door de overheid, die zelf niet langer in staat is de orde te handhaven, en worden veelal gedoogd door diezelfde overheid.

Zo valt in de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela dd. 04.04.2019 het volgende te lezen aangaande het fenomeen van de 'megabandas':

« (...) »³

(Vrije vertaling: De megabanda's, bestaande uit meer dan 50 man, uitgerust met oorlogswapens, beheersen uitgestrekte gebieden in het hele land en worden vaak geleid door prano's, bendeleden die gevangen zitten of de gevangenis hebben verlaten. De gevangenis biedt immers een vorm van bescherming aan deze leiders die er hun structuur en activiteiten kunnen ontwikkelen. Megabanda's hebben de mogelijkheid om te onderhandelen met de autoriteiten, waardoor een pax mafiosa, zoals InSight Crime stelt, mogelijk is.

Ondanks de inspanningen die de autoriteiten sinds juni 2015 hebben geleverd, blijven de megabanda's relatief ongestraft gedijen.)

Aangaande de 'grupos armadas organizados' valt in hetzelfde rapport hetzelfde te lezen:

« (...) »⁴

(Vrije vertaling: De voormalige gedemobiliseerde Colombiaanse paramilitaire bewegingen brachten de Colombiaanse bacrim voort, die op zijn beurt GAO's werden. Onder deze bewegingen zijn het vooral de Rastrojos en de Urabenos die in Venezuela aanwezig zijn.

Hun activiteiten omvatten afpersing, ontvoering, vacuna (het vaccin, een "belasting" die bescherming moet bieden) en huurmoorden (sicariato). De GAO's opereren in toenemende mate in de schaduw van de ELN-, FARC- en EPL-dissidenten, en vaak zelfs in samenwerking met hen en corrupte elementen van de Venezolaanse veiligheidstroepen. De GAO's opereren in toenemende mate in de schaduw van de ELN-, FARC- en EPL-dissidenten, en vaak in samenwerking met hen en corrupte elementen van de Venezolaanse veiligheidstroepen.

De volgende kaart, gepubliceerd door InSight Crime in mei 2018, laat zien dat de gewaardeerde gebieden begrensd zijn:

[kaart]

In mei 2018 publiceerde InSight Crime een rapport getiteld Venezuela: a Mafia State? na drie jaar veldonderzoek. Het onderzoekt de exponentiële groei van de georganiseerde misdaad in Venezuela en de gevolgen voor de regio. Het geeft echter niet meer informatie over burgerslachtoffers.)

Uit bovenstaande kaart blijkt eveneens hoezeer deze gewapende groepen actief zijn in de grensstreek met Colombia en met name in de staat Tachira.

Hoewel verwerende partij het bestaan van deze gewapende groepen georganiseerde misdaadgroepen en het gedoogbeleid van de Venezolaanse overheid hieromtrent wel aanhaalt in het rapport van haar studiedienst, worden de door deze misdaadgroepen gepleegde misdaden en het gebrek aan bescherming vanwege de overheid niet verder belicht in de COI Focus, ofschoon meerdere bronnen, waaronder ook bronnen waarnaar wordt verwezen in de COI Focus (o.a. InSight Crime), wijzen op de ernst van deze problematiek, die zonder twijfel aanleiding kan geven tot een persoonlijke vervolging waartegen de Staat geen bescherming kan bieden.

Zo valt in een artikel van InSight Crime dd. 20.05.2018 het volgende te lezen aangaande de 'pranes' en de 'megabandas':

"(...)"⁵

(Vrije vertaling: Hoge niveaus van geweld. Heftige criminaliteit. Corruptie. Venezuela ziet er vandaag de dag ongeveer hetzelfde uit binnen en buiten de gevangenschappen. De situatie is verslechterd na de dood van Chávez in 2013. Sinds de handgekozen opvolger van Chávez, president Nicolás Maduro, de inflatie is uit de hand gelopen, voedsel is schaars geworden in de schappen van de supermarkten en de regering heeft een nog hardere lijn tegen politieke dissidenten ingesteld.

Maar ironisch genoeg lijkt het erop dat de schurken een efficiëntere regering hebben dan Maduro. De gerechtigheid is snel, en hoewel voedsel schaars is in de schappen van de supermarkten, lijken de kranen in staat om al het voedsel te krijgen dat ze nodig hebben. Inderdaad, de inwoners van de staat Aragua staan erom bekend dat ze naar de Tocarón gevangenis gaan als ze nergens anders voedsel

kunnen kopen. De gangen van de gevangenis lijken op de grot van Aladdin, met goederen die tegen muren zijn opgestapeld, verkopers die een levendige handel drijven met zowel gevangenen als het grote publiek.

De Pax Mafiosa die Varela oprichtte slaagde er wel in om de moorden in de gevangenissen ten val te brengen. Terwijl er incidenten van gevangenisrellen, schandalen en geweld plaatsvonden, slaagde ze er toch in om de zaken in de gevangenissen in de doofpot te houden. Echter, dit systeem gaf geboorte aan een nieuwe generatie van de georganiseerde misdaad structuren, en de pranen, de treinen en megabanda's hebben nu een bereik in het hele land het opdrijven van criminaliteit en moord. Dit alles heeft ertoe bijgedragen dat Venezuela een van de gevaarlijkste naties ter wereld is geworden.)

Aangaande betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten bij het geweld gepleegd door deze georganiseerde misdaadgroepen, valt onder meer het volgende te lezen in een artikel van InSight Crime dd. 07.11.2019:

« (...) »⁶

(Vrije vertaling: Ondanks Venezuela's pogingen om ontvoering en afpersing aan te pakken, worden de voortgangsrapporten geminimaliseerd door het grote aantal openbare agenten dat betrokken is bij dergelijke misdaden.

Aan de andere kant geven onafhankelijke waarnemers aan dat de ontvoering in Venezuela in bijna twee decennia sinds de opkomst van wijlen president Hugo Chávez met 1.300 procent is toegenomen. Tijdens het presidentschap van Chávez begonnen corrupte veiligheidsagenten met ontvoeringsbendes, waarbij ze gebruik maakten van politie-inlichtingen om mensen die beschuldigd worden van gewone en politieke misdaden te identificeren, af te persen en te ontvoeren.

Na de economische ineenstorting van Venezuela werden verschillende overheidsfunctionarissen verleid om zich te verenigen met criminele bendes in de opdracht van ontvoeringen. Het is gebruikelijk voor bendes om ontvoering en politie te plegen en te onderhandelen over losgeld.

Slachtoffers van hun kant doen vaak geen aangifte van dergelijke misdrijven, uit angst voor corrupte politie- of veiligheidsagenten. Deskundigen die door ABC worden geraadpleegd, wijzen erop dat slachtoffers vaak het land verlaten in plaats van naar de autoriteiten te gaan.

Ontvoering en afpersing zijn niet de enige misdaden die worden verergerd door de deelname van ambtenaren. Een studie uit 2018 van het Venezolaanse observatorium voor georganiseerde misdaad wees uit dat 14 procent van de misdaden in Venezuela gelinkt was aan overheidsfunctionarissen, met name leden van de politie en de strijdkrachten.)

Uit bovenstaande informatie blijkt dat het fenomeen van geweld gepleegd door gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroeperingen die gedoogd worden door de Venezolaanse overheid en waarbij de veiligheidsdiensten betrokken zijn allerm minst een voetnoot is, maar daarentegen proporties aanneemt die ertoe leiden dat personen die gevisieerd worden door dit geweld persoonlijk vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag door niet-overheidsactoren waartegen de overheid geen bescherming biedt.

Dit is tevens het geval voor verzoekende partij, die in de staat Tachira woonde en werd afgeperst en bedreigd door een gewapende groep omwille van het feit dat zij over ruime financiële middelen beschikt, terwijl zij bovendien zelf problemen heeft met het Venezolaanse regime (zie supra).

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij in het licht van zowel haar persoonlijke situatie als van de algemene situatie in Venezuela wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging koestert vanwege deze gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen die samenwerken met de veiligheidsdiensten en waartegen het Venezolaanse regime geen bescherming biedt, maar er zelfs mee collaboreert.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van dit fenomeen van geweld door gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen, de zogenaamde 'grupos armados organizados' en 'megabandas', en het gedoogbeleid van de overheid hieromtrent en dat de bronnen waarnaar zij verwijst in de bestreden beslissing, met name de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, hier slechts zeer summier naar verwijst, hoewel dit wel degelijk een wijdverbreid fenomeen is dat een significante impact heeft op de veiligheidssituatie in Venezuela. In dit opzicht heeft verwerende partij zich aldus onvoldoende gekweten van haar onderzoekplicht en is aanvullend onderzoek noodzakelijk om de vrees in hoofde van verzoekende partij correct te evalueren. In die zin dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich op (zie infra)."

Over de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime laten verzoekende partijen vervolgens het volgende gelden:

"Uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een doelgerichte vervolging van tegenstanders van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij (zie supra).

Zo valt in het rapport van Amnesty International aangaande de misdaden tegen de mensheid van mei 2019 het volgende te lezen aangaande de politiek van repressie en de ernstige

mensenrechtenschendingen en misdaden tegen het internationaal recht door het regime van president Nicolás Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 waarbij parlementsvoorzitter Juan Guaidó zich tot interim-president uitriep:

"(...)"⁷

(Vrije vertaling: In januari 2019, en met name gedurende vijf dagen, werden grootschalige en systematische schendingen van de mensenrechten geregistreerd, die een gemeenschappelijk patroon volgden en met medeweten of op bevel van de autoriteiten werden begaan, ook op het hoogste niveau. Uit het onderzoek van Amnesty International blijkt dat de autoriteiten tussen 21 en 25 januari gerichte buitengerechtelijke executies hebben uitgevoerd als middel om via de PNB, en vooral de FAES-eenheden van de PNB, straffen en sociale controle uit te oefenen op mensen die betrokken waren bij de protesten, waarvan de meesten afkomstig waren uit sectoren die de regering van oudsher hadden gesteund.

Bovendien waren er talrijke gevallen van buitensporig gebruik van geweld, vooral door het BNP en de GNB, alsook van massale willekeurige arrestaties, opnieuw om de protesten te breken, de demonstranten te straffen en de rest van de bevolking bang te maken.

Het feit dat de moorden op en de massale detenties van de betogers openbaar en bekend waren en dat de autoriteiten deze schendingen niet veroordeelden, maar ontkenden en verdoezelden, geeft reden om aan te nemen dat, als de hoogste autoriteiten ze niet bevolen hadden, ze op zijn minst hun toestemming gaven.)

Aangaande willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen valt in het rapport van Amnesty International het volgende te lezen:

"(...)"⁸

(Vrije vertaling: In het verleden heeft Amnesty International uitgebreid gedocumenteerd dat er in Venezuela willekeurige arrestaties zijn verricht en hoe deze deel uitmaken van het repressieve beleid van de regering van Nicolas Maduro, dat erop gericht is dissidentie en kritiek het zwijgen op te leggen.

De organisatie heeft patronen geïdentificeerd van politiek gemotiveerde arbitraire detentie en ontkennen van een eerlijke rechtsgang. Dit heeft bijvoorbeeld geleid tot arrestaties zonder arrestatiebevel of zonder dat er tekenen waren dat een misdrijf op flagrante wijze was gepleegd; het gebruik van vaag gedefinieerde misdrijven; het in een isolement of in een isolement houden van gedetineerden of het in een isolement houden van gevangenen, evenals marteling en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens de detentie; het niet naleven van de bevelen tot vrijlating van gedetineerden van de rechtbanken en het gebruik van militaire rechtbanken voor het voeren van rechtszaken tegen burgers.

Volgens de organisatie Foro Penal Venezolano was er tussen 21 en 31 januari 2019 een ongekeerde stijging van het aantal willekeurige detenties. De autoriteiten hebben 988 mensen, waaronder 137 kinderen, in het hele land vastgehouden. Alleen al op 23 januari werden 770 arrestaties geregistreerd. Met andere woorden, 77 procent van de willekeurige arrestaties in de hele maand januari vond plaats op één dag. Bovendien was er in 90 procent van de gevallen sprake van ernstige onregelmatigheden en schendingen van het recht van de gevangenen op een eerlijke rechtsgang en rechtsbijstand.)

Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt onomstotelijk dat ook tegenstanders van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden geviséerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie en willekeurige detentie.

In het rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 valt het volgende te lezen aangaande het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela en hun familieleden:

"(...)"⁹

(Vrije vertaling: 36. In 2018-2019 werden verschillende vakbondsleiders en veel werknemers ontslagen of opgesloten nadat ze geprotesteerd hadden voor fatsoenlijke salarissen en arbeidsomstandigheden. Tientallen gezondheidswerkers die de toestand van de gezondheidszorg aan de kaak stelden, werden ontslagen en/of bedreigd door superieuren en sommigen werden willekeurig vastgehouden. Universiteitspersoneel dat kritiek had op de regering werd bedreigd met het niet betalen van salarissen, de toegang tot hun werkplek en het reizen naar het buitenland werd onmogelijk gemaakt, en werd willekeurig vastgehouden. Mensenrechtenverdedigers waren het slachtoffer van lastercampagnes in pro-regeringsgezinde media en werden onderworpen aan toezicht, intimidatie, pesterijen, bedreigingen en willekeurige opsluiting. De aanvallen waren ook gericht tegen aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez en militaire dissidenten, alsmede tegen ambtenaren en werknemers van staatsbedrijven die als tegenstanders werden beschouwd. Veel slachtoffers van dergelijke daden hebben hun activiteiten verminderd, zijn ondergedoken of verbannen. Verder zijn vrouwen, met name mensenrechtenverdedigers, verpleegkundigen, leraren en ambtenaren, het slachtoffer geworden van aanvallen van geslachtsspecifieke aard, zoals seksistische opmerkingen, online gendergerelateerd geweld en openbare vernederingen. De gerichte onderdrukking van oppositieleden en sociale leiders

wekt angst op door de mogelijke gevolgen aan te tonen van verzet, of alleen maar kritiek te leveren op de regering of een afwijkende mening te uiten.

[...]

38. 38. Aanvallen op familieleden van politieke tegenstanders maken deel uit van de gerichte repressie. Het OHCHR documenteerde een toenemend aantal willekeurige detentie van familieleden, met name vrouwen, van vermeende politieke tegenstanders. Zonder toegang tot advocaten worden zij ondervraagd over de verblijfplaats van hun familieleden en in sommige gevallen worden zij mishandeld en gemarteld. Deze aanhoudingen worden uitgevoerd als middel om druk uit te oefenen op de vermeende voortvluchtige, maar ook als straf. Familieleden zijn ook het slachtoffer van doodsb bedreigingen, verdere schade aan hun familie, bewaking, intimidatie en intimidatie. Daarnaast worden vrouwen het slachtoffer van seksueel en gendergerelateerd geweld (SGBV) en vernedering tijdens bezoeken aan detentiecentra, veiligheidsoperaties en huiszoekingen.)

Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt eveneens dat ook tegenstanders van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd. Zo lopen met name werknemers van staatsbedrijven het risico om specifiek gevisieerd te worden indien zij zich kritisch uitlaten over het regime en worden ook de familieleden van opposanten gevisieerd, precies zoals dit voor verzoekende partij het geval was en is."

Verzoekende partijen besluiten op grond van het bovenstaande dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van enerzijds het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, met name hun profiel van persoon met ruime financiële middelen in een context van geweld en afpersing door georganiseerde misdaadgroepen, en anderzijds hun politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen aan dat hen in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Zij halen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM en menen dat er omwille van de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen.

Vervolgens gaan verzoekende partijen uitgebreid in op de humanitaire situatie in Venezuela. Zij citeren in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hen aantonen dat de situatie in Venezuela beschreven kan worden als zijnde "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien".

Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela, gaat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) volgens verzoekende partijen in de bestreden beslissingen voorbij aan het feit dat meerdere door hen aangehaalde bronnen – het betreft rapporten van de *International Crisis Group* en de onderzoeksdienst van het Europees Parlement – spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Zij voegen hieraan toe dat ook blijkt dat de daders van de criminaliteit waarvan sprake is veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens zou worden bevestigd door het CGVS.

Tot slot citeren verzoekende partijen met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar het land door de Venezolaanse autoriteiten en pro-regeringsgroepen.

In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde aan dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

Zij geven een theoretische toelichting bij de volgens hen geschonden principes inzake de motivering van hun beslissingen en betrekken deze als volgt op hun zaak:

"Omwille van de hierboven aangehaalde redenen (zie *supra*) dient te worden besloten dat verwerende partij het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak, met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

Zo heeft verwerende partij met name geen rekening gehouden met de bewijzen die verzoekende partij heeft neergelegd betreffende de vervolging van de collectives, waardoor zij niet is overgegaan tot een afdoende onderzoek aangaande haar vrees tot vervolging (zie supra).

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951 schendt.

Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekende partijen van 18 februari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij worden de uitgeprinte foto's van de USB-stick neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gevoegd.

2.2.3. Op 29 juni 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 28 april 2021 en het rapport "Venezuela. Country Focus" van EASO van augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 20 en 21 van het Handvest, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissingen geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" moet worden opgemerkt dat de

Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal baseert zijn beslissing op de vaststellingen dat (i) het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de door hen aangebrachte asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden en hun socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela niet in aanmerking kwamen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dat (ii) de bijkomende verklaringen dat verzoekende partijen nu wel weten wie hen afperste en dat zij nog steeds vervolging vrezen omwille van de politieke activiteiten van C., de broer van verzoekster, in het verlengde liggen van hun eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd door de commissaris-generaal en de Raad, dat (iii) verzoekende partijen geen eenduidige concrete verklaringen afleggen over hun beweerd afpersers, noch over de beweerd problemen van de oom van verzoekster, dat (iv) de herhaling van het politieke profiel van de broer van verzoekster en de nieuw neergelegde stukken dienaangaande, evenmin de kans van verzoekende partijen op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroten daar zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds benadrukten dat er geen concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekende partijen persoonlijk werden gevisieerd omwille van diens politieke activiteiten, dat (v) de bewering van verzoeker dat verzoekster door haar vorige werkgever werd verplicht om deel te nemen aan manifestaties evenmin een nieuw element is, dat (vi) de verwijzing van verzoeker naar problemen van vrienden in Venezuela geen betrekking heeft op de persoonlijke vrees van verzoekende partijen, dat (vii) de vrees van verzoekende partijen voor hun dochter al werd beoordeeld in het kader van hun eerste verzoek, dat (viii) er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het aanhoudingsbevel van de CICPC van 7 juli 2020 dat tegen verzoekster zou zijn uitgevaardigd en dat verzoeker linkt aan de activiteiten van de broer van verzoekster, daar het laattijdig werd neergelegd, volgt op een onderzoeksakte die door de Raad als niet-authentiek werd bestempeld, en volledig in het verlengde ligt van het relaas van verzoekende partijen dat door de commissaris-generaal en de Raad als ongeloofwaardig werd beoordeeld, dat (ix) de verwijzing van verzoekende partijen naar het gebrek aan kwalitatief onderwijs en kwalitatieve gezondheidszorg in Venezuela geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigt, dat (x) uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ lopen, dat (xi) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat (xii) de overige neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn asielmotieven inzake zijn tweede verzoek volledig overeenkomen met diegene die zijn partner R. A. D. M., verzoekster *in casu*, verklaarde en haar tweede verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op 8 april 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) er geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden vluchtaanleiding uit Venezuela, met name de vermeende afpersing en bedreiging door onbekende personen aan de bottelarij, nu (i) er een ernstige discrepantie was tussen het door verzoekster in dit verband voorgelegde bankafschrift en de verklaring die zij hierover aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, (ii) verzoekster een beperkte kennis had over het uiterlijk en voorkomen van de twee motorrijders aan de bottelarij die haar echtgenoot afpersten en bedreigden en ook de kennis van verzoeker over het voorkomen van deze motorrijders niet overtuigde, (iii) de verklaringen en houding van verzoeker, waaruit blijkt dat hij niet anticipeerde op een tweede ontmoeting met zijn bedreigers, niet aannemelijk waren, te meer gezien verzoeksters familiegeschiedenis, (iv) de idee dat verzoeker verzoekster niet te veel informatie wilde geven over het voorkomen van de bedreigers zodat zij rustiger en niet nerveus zou worden geen verschoning kon bieden, (v) de verklaringen van verzoekster en die van verzoeker over deze bedreigers op een ander punt tegenstrijdig bleken, (vi) de opmerkingen van hun advocaat niets konden wijzigen aan deze vaststellingen, en (vii) de bijkomende verklaringen van verzoekster na haar laatste onderhoud op het CGVS, met name dat zij zich niet herinnert of zij verzoeker heeft gevraagd hoe de afpersers eruit zagen, geen verschoning konden bieden voor haar eerdere verklaringen en bovenstaande vaststellingen en de twee attesten die zij neerlegde ter staving van de door haar ingeroepen geheugenproblemen geen uitsluitel gaven over de ware oorzaak van het daarin vastgestelde

ziektebeeld, omdat (B) de problemen die de familieleden van verzoekster in Venezuela kenden evenmin aanleiding gaven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekster, nu (i) haar ouders, net zoals haar broer C. en haar zus A. M., Venezuela hebben verlaten, (ii) haar broer M. reeds in 2014 om het leven kwam in onduidelijke omstandigheden en niemand weet wie of wat de oorzaak van zijn dood is, en (iii) zij en verzoeker door de politieke activiteiten van haar broers M. en C. zelf nooit persoonlijke problemen hebben gekend, omdat (C) inzake de beschuldigingen die tegen verzoekster werden geuit door haar voormalige werkgever (i) zij te kennen heeft gegeven enkel een administratieve en geen strafrechtelijke sanctie te vrezen, (ii) de door haar ingediende documenten dit beaamden, (iii) zij zich in deze zaak geen zorgen maakte aangezien zij haar onschuld kon bewijzen en men haar volgens haar advocaat hiervoor niet kon arresteren of gevangen zetten, (iv) ofschoon geheel niet vaststond dat deze feiten door enige politieke overwegingen zouden ingegeven zijn, hoe dan ook bleek dat deze feiten niet meespeelden in haar beslissing om Venezuela te verlaten, en (v) deze gebeurtenis onvoldoende zwaarwichtig was om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (D) het beschikken over grote financiële middelen en/of stukken grond onmogelijk aanleiding kon geven tot een erkenning van de vluchtelingenstatus en de raadsvrouw van verzoekende partijen voorgaande vaststellingen niet kon veranderen door het louter verwijzen naar hun eerdere verklaringen, noch door te suggereren dat de personen die verzoeker bedreigden aan de bottelarij *colectivos* waren die mogelijks gelinkt kunnen worden aan de personen die verzoeksters vader na haar vertrek fotografeerde aan de bottelarij, omdat (E) uit hun verklaringen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela niet kon worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen, omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Táchira, Venezuela, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (G) de door hen neergelegde documenten deze vaststellingen niet konden beïnvloeden. De Raad heeft deze beslissingen bevestigd in zijn arrest nr. 248 791 van 8 februari 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van hun huidige (tweede) verzoeken om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen blijven vasthouden aan hun verklaringen betreffende de vrees die zij stellen te hebben omwille van de afpersingen en bedreigingen aan de bottelarij, de politieke activiteiten van verzoeksters broer C. en de algemene situatie in Venezuela op het vlak van mensenrechten en veiligheid. Verzoekende partijen herhalen hun vrees dat verzoekster zal worden gearresteerd en dat zij en hun dochter zullen worden vermoord. Daarnaast verwijst verzoekster naar de humanitaire crisis in Venezuela, in het bijzonder op het vlak van gezondheidszorg, en haalt zij aan dat haar dochter in Venezuela gestorven zou zijn aan een blindedarmonsteking. Verzoekster stelt tevens te vrezen dat haar dochter in Venezuela geen kwalitatief onderwijs zal kunnen genieten.

Ter staving van hun huidige verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen blijkens de stukken in het administratief dossier een aanhoudingsbevel van de CICPC tegen verzoekster van 7 juli 2020, twee artikels en een rapport van HRC inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela, en een USB-stick met foto's betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela, foto's van verzoekster en haar broer C., foto's van protesten en een kieslijst waarop C. staat, zes links naar internetartikels inzake de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela en vluchtelingen uit Venezuela en drie video's over het afvoeren van een overledene door de politie, een aanklacht van een vertegenwoordiger inzake de veiligheidssituatie en een online programma waarin beschuldigingen

worden geuit aan het adres van C. neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De Raad stelt vooreerst vast dat aangaande het aanhoudingsbevel van de CICPC van 7 juli 2020 dat verzoekende partijen in het kader van hun huidige verzoeken hebben neergelegd in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster terecht wordt opgemerkt *"dat het frappant is dat u deze niet neerlegde of zelfs maar vermeldde in het kader van de zitting bij de RVV (d.d. 11 januari 2021; zie administratief dossier). Uw echtgenoot verklaart immers zelf dat uw vader in het bezit was van dit bevel en het jullie opstuurde (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 18). Er kan dan ook worden verwacht dat wanneer u enige ontwikkeling in uw dossier zou vernemen, u alles in het werk zou stellen om de bevoegde (asiel)instanties zo volledig mogelijk in te lichten en documenten ter ondersteuning van uw vluchtrelaas tijdig neerlegt. Dat u dit niet deed, doet twifelen aan de authenticiteit van het aangebrachte stuk. Dat u in het licht van voorgaande nu pas cruciale documenten die rechtstreeks betrekking op u hebben zou neerleggen, is dan ook weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u uw verzoek tracht te staven op basis van valse verklaringen en documenten. Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen die de RvV in haar arrest deed omtrent de onderzoeksakte die u toen neerlegde (Arrest 248.791 d.d. 08/02/2021, p.30):*

Nog blijkt uit dit document dat tegen verzoekster verschillende strafzaken lopen, onder meer op beschuldiging van landverraad, en dat zij ervan beschuldigd wordt "de manifestaties van de jaren 2014, 2015, 2016, 2017" te hebben gefinancierd, haar woning te hebben aangeboden aan manifestanten van oppositiepartijen en hen ook logistieke steun te hebben verleend. Geen van deze elementen werd door verzoekster op enig moment tijdens haar gehoren aangehaald. Zelfs indien wordt aangenomen dat het om gefabriceerde aantijgingen gaat vanwege de Venezolaanse autoriteiten, is het niet aannemelijk dat verzoekster hier nooit eerder iets over vernomen zou hebben, te meer gezien er volgens de verklaringen in de onderzoeksakte al sedert ongeveer vijf jaar een onderzoek tegen haar loopt. (...) Nergens uit voormelde onderzoeksakte blijkt overigens dat verzoekster zou worden beschuldigd van landsverraad "concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende", zoals in het verzoekschrift wordt gesteld.

Dat u nu in uw huidig verzoek voornoemd beveldschrift plots indient, terwijl het dus al veel eerder en voor de zitting bij de RvV werd uitgegeven, doet vermoeden dat dit document werd aangepast of opgesteld naargelang de pertinente vaststellingen van het CGVS en de RvV. De vaststelling dat u gewoonweg een bijkomend document neerlegt dat volledig in het verlengde ligt van iets dat als ongeloofwaardig werd beschouwd door de RvV, wijzigt niets aan die beoordeling. (...)"

De Raad stelt vast dat daargelaten het tijdstip waarop verzoekende partijen voormeld aanhoudingsbevel in hun bezit hebben gekregen, zij in hun verzoekschrift niet weerleggen dat het hier een louter bijkomend document betreft dat verband houdt met beweringen inzake een vermeende strafzaak tegen verzoekster die zij reeds in hun verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissingen genomen in het kader van hun eerste verzoek hebben geuit en waarover de Raad in zijn arrest nr. 248 791 van 8 februari 2021 omstandig heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen overtuigen. De in voormeld arrest gedane vaststellingen over de bijgebrachte strafrechtelijke onderzoeksakte hadden tot gevolg dat aan de authenticiteit van dit document geen geloof kon worden gehecht. Aan deze vaststellingen doen verzoekende partijen geen afbreuk door thans in het kader van huidige verzoeken een document neer te leggen dat verband houdt met dezelfde strafrechtelijke procedure. Net zoals in het geval van voornoemde onderzoeksakte dient overigens ook met betrekking tot het thans voorgelegde aanhoudingsbevel te worden vastgesteld dat dit blijkens de vertaling in het administratief dossier betrekking heeft op verzoekster maar niet aan haar gericht is en dat het bijgevolg allerminst duidelijk is hoe haar vader in het bezit is gekomen van dergelijk intern document (adm. doss., stuk 7+7B, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek verzoeker, nr. 18). Tevens kan uit dit aanhoudingsbevel, net zo min als uit voormelde onderzoeksakte, blijken dat verzoekster zou worden beschuldigd van landsverraad "concreet omwille van de politieke activiteiten van haar familieleden en de steun die zij hieraan verleende", zoals in het verzoekschrift wordt gesteld.

Waar verzoekende partijen volharden in hun verklaringen betreffende de door hen geuite vrees omwille van de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor hun vertrek uit Venezuela, de problemen gelieerd aan het politieke profiel van de familie van verzoekster en de algemene onveiligheid in Venezuela, en verwijzen naar de nieuwe stukken die zij in dit verband hebben neergelegd, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoekster:

"Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u en uw echtgenoot aangebrachte asielmotieven. Er werd ook geoordeeld dat, gezien jullie socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwamen voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd deze beslissing en beoordeling door de RVV bevestigd (Arrest nr. 248.791), waartegen jullie geen cassatieberoep aantekenden. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier en dat van uw echtgenoot voorhanden. De verklaringen van u en uw man die jullie naar aanleiding van jullie huidig verzoek om internationale bescherming aanhalen, met name dat jullie nu wel weten wie u en uw man afpersten en dit middels een video willen aantonen en dat jullie nog steeds vervolging vrezen omwille van de politieke activiteiten van C. (...), liggen in het verlengde van het relaas dat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het gegeven dat u en uw echtgenoot naar aanleiding van jullie huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde verklaringen verwijzen en louter bijkomende verklaringen afleggen die in het verlengde liggen daarvan, wijzigen niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en zijn op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Betreffende uw bewering plots wel te weten wie jullie afpersten, met name door zogenaamde 'alcabalas', dient bijkomend te worden opgemerkt dat uw echtgenoot vreemd genoeg enkel in het algemeen spreekt van paramilitairen (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16 & 18; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). Dat jullie geen eenduidige concrete verklaringen afleggen ondermijnt nog maar eens jullie geloofwaardigheid hierover. Deze verklaringen in het kader van jullie huidig verzoek zijn dan ook allerm minst in staat een nieuw licht te laten schijnen op de eerdere beoordeling door van het CGVS en de RvV. De algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen komt bovendien opnieuw onder spanning te staan doordat u enerzijds zegt dat uw oom door Guerillos werd tegengehouden en bedreigd toen hij in Colon naar zijn akkers ging (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16), maar dat anderzijds uw echtgenoot meent dat deze oom vermoord werd door de Guerillos.

Betreffende jullie verwijzing naar het politieke profiel van uw broer C. (...) dient er nogmaals te worden gewezen op het feit dat deze verklaringen en de neergelegde documenten inzake de politieke activiteiten en vervolging van uw broer C. (...) (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 16; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16; zie administratief dossier) evenmin jullie kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrooten. Zowel het CGVS als de RvV benadrukten reeds in het kader van jullie eerste verzoek dat er geen concrete en ernstige aanwijzingen waren dat u en uw echtgenoot persoonlijk werden gevisieerd omwille van diens politieke activiteiten. Bovendien werd vastgesteld dat uw broer, alsook uw ouders en uw zus, Venezuela hadden verlaten én bleek dat jullie in Venezuela niet verbonden waren aan een politieke partij noch hebben deelgenomen aan noemenswaardige activiteiten van de oppositie (zie Arrest 248.791 RvV d.d. 08/02/2021, p.31), hetgeen uw man opnieuw erkent in jullie huidig verzoek (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). De bewering van uw echtgenoot dat u verplicht was van uw vorige werkgever om deel te nemen aan manifestaties, werd eveneens door u reeds aangehaald in het kader van uw eerste verzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS D. (...), d.d. 20/11/2018, p. 11) en werd aldus meegenomen in de negatieve beoordeling van de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek. De verwijzingen van uw echtgenoot naar vrienden van hem hebben geen betrekking op jullie persoonlijke vrees (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 16). U bevestigt trouwens in uw huidig verzoek dat u denkt dat uw broer C. (...) nog steeds in Colombia is en dat uw moeder, haar echtgenoot en uw zus in de Verenigde Staten verblijven (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 21). Volgens uw man verblijft uw vader dan weer in Cucuta, net over de grens in Colombia (verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 18; zie administratief dossier). De verklaringen en neergelegde documenten en video betreffende uw broer kunnen dan ook geen nieuw licht laten schijnen op de beoordeling van het CGVS en de RvV die werd gemaakt in het kader van uw vorig verzoek.

Waar u en uw man zeggen dat de regering en de afpersers uw dochter zullen viseren, haar zullen verkrachten, ontvoeren en vermoorden (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 22; verklaring volgend verzoek J. (...), vraag 22), moet eveneens vastgesteld worden dat dit reeds door jullie werd aangehaald in het kader van jullie eerste verzoek, en aldus werd beoordeeld, derhalve vormt dit evenmin een nieuw element.

(...)

Inzake uw vrees dat uw dochter geen kwalitatief onderwijs in Venezuela zal kunnen genieten, dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen het onderwijssysteem in België en Venezuela, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria

bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk in staat bleek om uw dochter in Venezuela, waar het onderwijs nota bene gratis is, naar een privéschool te sturen (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 22; zie administratief dossier).

Ook wat betreft uw verklaringen dat uw dochter een blindedarmontsteking had en gestorven zou zijn in Venezuela (verklaring volgend verzoek D. (...), vraag 20) dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat er een verschil in kwaliteit kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Venezuela. Ook wat betreft deze medische motieven dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

(...)

De artikels, het rapport, de foto's en video's die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek hebben allen betrekking op de algemene (veiligheids)situatie en vinden steun in bovenstaande analyse. Deze documenten laten echter na te concretiseren waarom u of uw echtgenoot in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zouden terechtkomen, wat dan ook geen ander beeld brengt op bovenstaande analyse."

Verzoekende partijen ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel wijzen op het begeleidend schrijven dat hun raadsman op 18 februari 2021 heeft overgemaakt aan de DVZ ter ondersteuning van de indiening van huidige verzoeken en de daarbij gevoegde foto's, stelt de Raad samen met verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt, waardoor het de Raad aannemelijk voorkomt dat dit stuk door de DVZ niet werd overgemaakt aan het CGVS. Met betrekking tot dit stuk wordt in de nota met opmerkingen op goede gronden als volgt overwogen:

"Uit het administratief dossier blijkt voorts dat een deel van de stukken die aan het begeleidend schrijven werden toegevoegd, al werden neergelegd en besproken in de bestreden beslissing, met name het arrestatiebevel van 7 juli 2020 en een aantal foto's van politieke activiteiten en verzoekster en haar broer die terug te vinden zijn op de usb-stick van verzoekers (zie stukken 1 en 5 in de groene map van het administratief dossier en de foto's afgedrukt van de usb-stick in bijlage). Verder stelt verweerder vast dat de foto van de muur waarop bedreigingen worden geuit aan het adres van D. R. (...), gemakkelijk in scène kan worden gezet en manipuleerbaar is. Overigens kan uit de foto niet worden afgeleid waar ze werd genomen, noch wanneer. Verweerder merkt ten slotte ook op dat verzoekers zelf nooit melding hebben gemaakt van het bekladden van de muur van hun woning door de colectivos. Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun aangehaalde vrees en voorgaande vaststellingen, ontbeert het stuk dan ook bewijswaarde. De overige zeven foto's betreffende politieke activiteiten in Venezuela en waarop verzoekster en haar broer C. (...) staan afgebeeld, volgen de beoordeling van de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing, met name dat de stukken geen concreet bewijs zijn dat verzoekers bij een terugkeer in een situatie van ernstige onveiligheid zouden terechtkomen. De kwaliteit van de foto's die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, zijn bovendien niet goed. De gezichten van de personen op de twee eerste foto's zijn helemaal niet zichtbaar. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat deze foto's het politiek profiel van verzoekster aantonen, merkt verweerder op dat verzoekster niet herkenbaar is op de foto's van de politieke activiteiten. Daarnaast benadrukt verweerder dat verzoekers zelf zeer duidelijk hebben verklaard dat zij in Venezuela niet verbonden waren aan een politieke partij, noch hebben deelgenomen aan noemenswaardige activiteiten van de oppositie. Overigens staat ook in het verzoekschrift op pagina 8 te lezen dat verzoekster zelf heeft verklaard dat zij nooit politiek actief was in de strikte zin van het woord en geen lid was van een oppositiepartij of deelnam aan manifestaties. Wat betreft de politieke activiteiten van verzoekster haar familieleden, herhaalt verweerder dat reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat er geen concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekers omwille hiervan worden gevisieerd. Verweerder besluit dat het begeleidend schrijven van 18 februari 2021 en de stukken die werden toegevoegd aan het begeleidend schrijven, geenszins nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen."

Voorgaande overwegingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat hij reeds in zijn arrest nr. 248 791 van 8 februari 2021 op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor internationale bescherming op grond van hun profiel als personen met ruime financiële middelen in Venezuela en het vermeende politieke profiel van verzoekster en de daaraan gerelateerde problemen bij haar voormalige werkgever. Door in het eerste onderdeel van hun enig middel zonder meer het betoog te hernemen dat zij hierover reeds hebben gevoerd in hun verzoekschrift tegen de eerdere weigeringsbeslissingen van 8 april 2020 brengen zij uiteraard geen nieuwe elementen aan in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoekster het risico loopt om in Venezuela te worden gearresteerd en vervolgd om politieke redenen, is hun algemeen betoog in het eerste onderdeel van hun enig middel met betrekking tot de detentieomstandigheden in de Venezolaanse gevangenissen en de vervolging van politieke opposanten door het Venezolaanse regime *in casu* niet relevant.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die met zich brengen dat hun vluchtrelaas voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet en dat hen alsnog het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan.

In de mate dat verzoekende partijen zich in het tweede onderdeel van het enig middel baseren op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoekster: *"Tijdens jullie eerste verzoek toonden noch u noch uw echtgenoot aan dat jullie bij terugkeer naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. U legt in uw huidig verzoek geen verklaringen af die hier een ander licht op werpen.*

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekende partijen weerleggen deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doen er bijgevolg geen afbreuk aan.

Wat betreft de in het tweede onderdeel van het enig middel geciteerde passages uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, dient te worden vastgesteld dat het hier algemene informatie betreft die door verzoekende partijen niet op hun persoonlijke situatie wordt betrokken. Noch uit deze informatie, noch uit de andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een (volgend) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft nieuwe elementen of feiten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Te dezen blijven verzoekende partijen in gebreke nieuwe elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat voor hen in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoekende partijen voeren in het tweede onderdeel van hun enig middel aan dat de commissaris-generaal de mate van het geweld in Venezuela lijkt te minimaliseren en voorbij gaat aan het feit dat de in het verzoekschrift aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Bovendien bevestigt de commissaris-generaal volgens verzoekende partijen dat de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie reeds heeft uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15, c), van voormelde richtlijn 2004/83/EG wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met verwerende partij in haar aanvullende nota vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Táchira, van waar verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 samen 1.613 moorden werden geregistreerd en 208 verdwijningen en/of ontvoeringen. Voorts vonden in 2020 in de deelstaat Táchira 46 gewapende confrontaties plaats met 82 slachtoffers. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij de

DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen (adm. doss., stuk 7+7B, map 'D.V.Z.', verklaring volgend verzoek). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in het derde onderdeel van hun enig middel in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN